

BRANDKÅRSTIDSKRIFT

Nr 11

ORGAN FÖR SVENSKA BRANDKÅRERNAS RIKSFÖRBUND

Redaktion: Styrmsgatan 1, Stockholm. - Tel. 60 63 08. - Postgiro 4870.

Redaktör och utgivare: Kapten Erik Gillner.

1944

26 årgången

Brandalarmering i kommuner och mindre samhällen

Brandkårerna ha under de senaste åren i stor utsträckning fått sin materiel utökad och förbättrad och ett stort antal nybildade kårer ha sett dagens ljus.

En brandkårs förmåga att snabbt och med ett minimum av skador bekämpa en eldsvåda är ej enbart beroende på tillräcklig och övad personal, god materiel- och vattentillgång utan även i minst lika hög grad på att släckningsarbetet kan påbörjas inom kortast möjliga tid efter det att branden upptäckts. Det är tyvärr så att alarmeringsfrågan vid de mindre brandkårerna ofta helt eller delvis blivit av mycket sekundär betydelse och ej alls ägnats den omsorg, som är nödvändig. Anledningen härtill är ofta att söka i bristande förståelse för vad endast någon eller några mi-

nuters för sent påbörjat släckningsarbete har att betyda. Dessutom har nog många för sig, att alarmeringsfrågans lösande är ett så pass besvärligt problem, att man i första taget ej vill ge sig in på detsamma och att det är för enat med mycket stora kostnader att åstadkomma någon effektiv lösning.

Det är tyvärr så, att allt kostar pengar och likaväl som det behövs pengar för materielanskaffning likaväl fordras det även pengar för alarmeringens ordnande, antingen en särskild brandalarmanläggning ordnas eller om alarmeringen ordnas i samråd med Telegrafverket. I det följande kommer att ges några synpunkter på de olika sätt på vilka alarmeringsproblemet kan ordnas för *mindre* samhällen och

kommuner. När man kommer till större samhällen med invånareantal om 1500 personer och däröver får alarmeringsfrågan som regel lösas på annat sätt än som kommer att föreslås i det följande.

Alarmeringsproblemet kan uppdelas i två olika moment. Moment nr. 1 avser den del av alarmeringen, som möjliggör för den person, som upptäcker utbruten eld att kunna meddela detta till den plats, varifrån brandmanskapet alarmeras (brandalarmeringscentral).

Moment nr. 2 avser den del, som gäller alarmering av brandmanskapet från under moment 1 nämnd brandalarmeringscentral.

Då vi i det följande endast komma att tala om mindre samhällen och kommuner, kunna vi praktiskt taget helt bortse från brandskåp för överförande av en eldsvådeanmälan till brandalarmeringscentralen. Däremot får man räkna med, att en mycket stor del av dessa meddelanden kommer via det ordinarie rikstelefonnätets telefonapparater eller i många fall också genom direkt budskickning event. en kombination av bägge dessa sätt.

Med brandalarmeringscentralen avses den plats, där ständig bevakning finnes anordnad, som har möjlighet att i sin tur mottaga eldsvådeanmälan samt vidtaga åtgärder för brandmanskapets alarmering.

Brandalarmeringscentralen kan i detta fall utgöras av brandchefen eller vice brandchefen eller någon annan, t. ex. bilstation på landet med vilken avtal träffas om passning dygnet om.

Telegrafverket har tidigare träffat överenskommelse med de mindre telefonstationernas personal, att dessa mot en viss ersättning av kr. 1: — per samtal har möjlighet att även på natten koppla samtal, som gäller eldsvåda, sjukdomsfall etc.

Denna överenskommelse, som träffats emellan Telegrafstyrelsen och telefonstationsföreståndarna innebär, dock ej någon garanti för att ett samtal under den tid av dygnet, då stationen normalt skall vara stängd, alltid kan expedieras. Det angivna beloppet kr. 1: — tillfaller visserligen telefonstationsföreståndaren men överenskommelsen innebär ej något tvång för denne att kontinuerligt sköta växeln. Telegrafstyrelsen har däremot ingenting att invända, om t. ex. brandstyrelsen i ett visst samhälle träffar en tilläggsöverenskommelse med stationsföreståndaren, så att denne mot en viss månatlig ersättning förbinder sig att alltid sörja för att växeln under de tider av dygnet, då den normalt skulle vara stängd kan vidarebefordra ett samtal.

En av de första åtgärderna, som således bör vidtagas för att trygga framförandet av ett meddelande om eldsvåda är att med telefonstationsföreståndaren på sådana platser, där stationen ej hålles öppen dygnet runt, träffa separat överenskommelse om sådant öppethållande.

När någon person telefonledes alarmerar brandkåren, har telefonisten att ringa den abonnent med vilken avtal träffats angående passning dygnet om för meddelande om eldsvåda (brandalarmeringscentralen).

När brandalarmeringscentralen mottagit ett meddelande om eldsvåda, skall brandmanskapet alarmeras. För att möjliggöra sådan alarmering har man att välja på följande medel.

1. Uppringningsslinga med växelströmsklockor i brandmännens bostäder och på deras arbetsplatser samt en alarminduktor hos brandchefen eller v. brandchefen (brandalarmeringscentralen).

2. Telefonalarmering.

3. Tyfonalarmering.

1. Uppringningsslinga.

Man får i detta fall förutsätta, att brandmännen som regel ha sina bostäder och arbetsplatser i relativ närhet av brandstationen. I brandmännens bostäder och på deras arbetsplatser inkopplas 20 ohms växelströmsklockor i serie i en enkeltrådig ledningsslinga, vilken förlägges antingen med isolerad brandtelegraftråd på rödglaserade isolatorer eller event. med blank fosforbronstråd istället för brandtelegraftråd. Ledningens bägge ändpunkter an knyts till en handinduktor. När handinduktorn kringvrides, utgår signal till samtliga alarmklockor.

Kostnaden för en sådan anläggning blir ej stor och i många fall kan nätet byggas av på platsen befintlig personal, enligt särskilt utarbetade anvisningar. I en del fall har avtal träffats med Telegrafverket, som utfört uppdragning av erforderligt luftledningsnät. En sådan uppringningsanläggning kan sedermera om så önskas och vilket för övrigt är mycket lämpligt, kompletteras med en utrustning för automatisk vilströmkontroll av ledningsnätet. Denna automatiska kontroll av ledningsnätet är vida att föredraga framför den provning, som alltid utföres vid bestämt klockslag och som har till uppgift att låta den eller de personer, vars alarmklockor ej ringa vid provning meddela detta till brandchefen eller reparatören av anläggningen.

Har man en uppringningsslinga anordnad, har man även möjlighet att på andra ställen än på brandalarmeringscentralen uppsätta alarminduktorer, varigenom anläggningen successivt kan utbyggas till en induktorbrandalarmanläggning.

Om man har att räkna med, att under dagen en stor del av brandkårens personal har utomhusarbete, kan det vara lämpligt att med anläggningen kombinera en tyfon med elektrisk utlösning, så att när alarm avgives under dagen tyfonen samtidigt kommer i funktion, och avger den av Luftskyddsinspektionen fastställda signalkoden för brandalarmering.

2. Telefonalarmering.

För att möjliggöra telefonalarmering användes alarmeringscentraler, vilka äro konstruerade att användas vid automatiserade telefonnät men som även med fördel kunna komma till användning vid mindre, manuellt betjänade växelstationer.

Vid en anläggning av detta slag monteras som tillsats till telefoncentralen en reläcentral, vilken över en särskild av Telegrafverket förhyrd 2-trådig ledning står i förbindelse med en alarmeringstelefon på brandalarmeringscentralen. Det förutsättes vidare, att telefonlinjerna från samtliga brandmäns vanliga rikstelefonapparater innan de ingå i telefonväxeln passera alarmeringscentralen. Detta gäller även för brandalarmeringscentralens egen telefonapparat, vilken av telefonstationen uppringes vid lämnandet av meddelande om eldsvåda. När ett sådant meddelande inkommit till brandalarmeringscentralen, startar den vakthavande genom alarmeringstelefonen alarmeringscentralen på telefonstationen, varigenom under en viss förutbestämd tid uppringningssignal samtidigt utgår till samtliga brandmäns telefonapparater och även till brandalarmeringscentralens rikstelefonapparat.

Om ifrågakvarande utrustning är anknuten till en automatisk telefonväxel, inkopplas, sedan alarmsignalen upphört efter c:a 15 eller 20 sekunder, alarmeringstelefonens

talansordning till samtliga anknutna brandmäns telefonapparater, så att den tjänstgörande på brandalarmeringscentralen har möjlighet att avgiva muntliga order till brandmännen, om detta av behovet skulle anses påkallat.

Den beskrivna utrustningen är så utförd, att en brandalarmering har företräde framför vanliga samtal. Dessa alarmeringscentraler ordnas genom Telegrafverket, vilka vid förfrågan lämna närmare uppgifter om villkoren för anordnandet av sådan utrustning.

3. Tyfonalarmering.

Finnes i samhället tyfon med elektrisk utlösning för flyglarm och faran över kan genom en enkel tillsats denna kompletteras med en utrustning, varigenom den av Luftskyddsinspektionen fastställda brandsignalkoden kan avgivas. Denna tillsatsanordning kan fjärrutlösas, och placeras då lämpligen fjärrutlösningens anordningen på brandalarmeringscentralen, d. v. s. hos brandchefen eller vice brandchefen eller den person med vilken överenskommelse träffas om ständigt bevakning.

Tillstånd till användande av tyfonanläggningen för brandalarmering skall i samråd med civilförsvarschefen på platsen begäras hos Kungl. Civilförsvarsstyrelsen i Stockholm.

På många platser kan det stöta på svårigheter att finna personal, som kan åtaga sig den ständiga bevakningen, som fordras på brandalarmeringscentralen. Man vill då gärna försöka få den ständiga bevakningen överförd till telefonstationsföreståndaren, ett arrangemang som för lekmannen nog kan förefalla synnerligen lämpligt och ändamålsenligt, men som dock har en del påtagliga olägenheter.

I den mån det endast gäller för telefonstationsföreståndaren att med ett enkelt handgrepp verkställa alarmeringen torde Telegrafverket i vissa fall kunna medgiva ett avsteg från sin princip att telefonstationsföreståndaren endast skall sköta den rena telefontjänsten. Således kan med Telegrafstyrelsens medgivande och under vissa förhållanden den utlösningens anordning, som erfordras för uppringnings slingan eller för alarmeringscentralen eller för tyfonen placeras på telefonstationen, varvid förutsättes att utlösning kan ske med ett enkelt handgrepp. När brandmanskabet sedan kommer till spruthuset får man genom telefonpåringning till telefonstationsföreståndaren reda på var brandplatsen är belägen. En nackdel med detta förfaringsätt är den, att telefonstationsföreståndaren vid meddelande om eldsvåda ej alltid har möjlighet att avgöra om egna brandkären verkligen skall alarmeras eller icke.

På mindre stationer tillämpas nog det tillvägagångssättet att telefonisten vid meddelande om eldsvåda inte bara ringer upp brandmännen utan även tar reda på brandplatsen samt själv får avgöra om alarmering av brandstyrkan skall äga rum eller icke. Alarmeringen blir vid dessa små stationer, där alarmeringscentral ej finnes, tidsödande och besvärlig, då telefonisten som regel endast har möjlighet att ringa och föra samtal med en brandman åt gången. Skall hon dessutom föra samtal även med brandchefen, förstår var och en att detta hennes åtagande nödvändigtvis måste kräva ett rent åsidosättande av hennes normala arbete att på vanligt sätt betjäna påringande abonnenter.

G. Bergh.

Brandbrunn av fabriksgjorda siloblock

I marknaden finnes en del olika typer av fabriksgjorda betongblock avsedda för silosanläggningar, urinbrunnar o. d. Det torde vara lämpligt att vid planering av vattenförsörjningen för eldsläckningsändamål undersöka i vad mån dylika anläggningar kunna utnyttjas, och lämnas här nedan en redogörelse för en brandbrunn av sådana block.

Brunnarna byggas helt av siloblock, vilka äro fabriksgjorda av armerad och vibrerad betong. Blocken mäta 135 cm. längd och 50 cm. höjd. Fullkomlig vattentätethet erhålles utan impregnering. I alla horisontella fogar ligga 3 m/m strängbetongtråd i olika varv beroende på påkänningen, och i vertikala fogar 8 m/m rundjärn. På

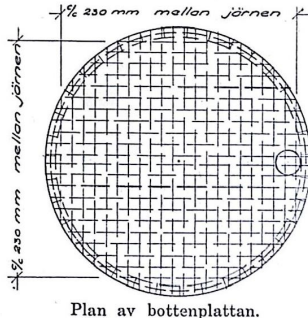
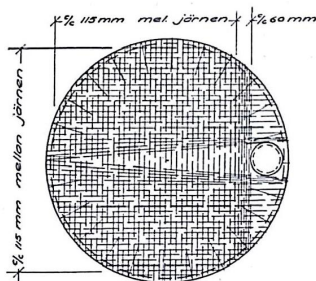
så vis erhålles en fullt homogen väggkonstruktion, trots fogarna.

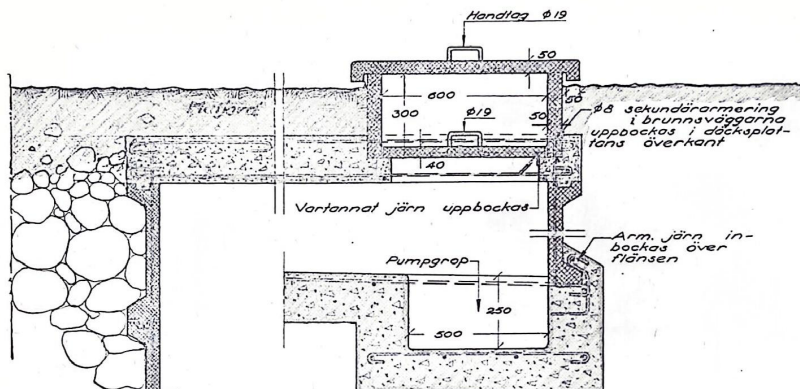
Yrkesvana montörer kunna uppsätta 20—25 st. block per dag eller en 5×5 m. brunn på 6 dagar.

Bottenplattan gjutes av armerad betong c:a 6—7 dagar före väggarnas resning. Däckplattan kan gjutas omedelbart efter det väggarna uppbyggts. Hårtill användes dock form. Den kan tillverkas å fabriken, men har det visat sig billigare att tillverka den på platsen. För att förhindra att ev. skadligt vatten skall inverka menligt på väggarna, kan man stryka brunnen en gång invändigt med asfaltlack. Nedstignings- och pumpröret mäter en invändig diameter av 60 cm. och är försett med två st. lock.

Brunn med 5 m. diameter.

Rymd vid 1 m. höjd	19,600 lit.
Antal block på 1 m. höjd	24 st.
8 mm. armeringsjärn på 1 m. höjd	34 kg.
Tjocklek på däckplatta	20 cm.
12 mm. armeringsjärn i däckplatta	368 kg.
Tjocklek på bottenplatta	15—20 cm.
12 mm. armeringsjärn i bottenpl.	195 kg.

Detalj av nedstignings- och pumpbrunn.

I botten av brunnen är en särskild pumpgröp anordnad, för att möjliggöra utnyttjandet av mesta möjliga vatten. Lämpligt är att brunnen övertäckes med ett 30 cm. tjockt lager av matjord, för att hindra frysning. Brunnarna tillverkas med 3, 4, 5 och 6 meters diameter, och djup efter behov.

Här nedan kostnadsberäkning för en brunn rymmande 50,000 liter. Priset för schaktning och återfyllnad är upptaget efter svåra markförhållanden, men kan givetvis reduceras, därest markens beskaffenhet så tillåter. I övrigt hänvisas till skisser.

Kostnadsberäkning.

4×4 meter, 50,000 liter.	
Siloblock	1,036: 80
Schakt och återfyllnad (pinno)	420: —
Betong, armering, form, cementbruk	494: —
Nedstigningsrör med lock	40: —
Asfaltlösning	40: —
Arbetslön	269: —
Arbetsledning	85: —
Oförutsedda utgifter ...	85: —
	<u>Kr. 2,469: 80</u>

S. Hultman.

Knappar-, Möss- & Medlems- märken

för Svenska Brandkärernas Riksförbund

C. C. Sporrong & C:o

Kungsgatan 17, Stockholm 7 Tel. Namnanrop »SPORRONG & C:o»

Några synpunkter på standardisering av motorbrandsprutor

Vid flera tillfällen under de senare åren har frågan om en standardisering av motorsprutorna varit uppe till behandling. Diskussionen har i första hand rört sig om möjligheterna att begränsa antalet typer och storlekar, medan däremot frågan om manöverorganens enhetlighet lämnats öppen. Det som bromsat förslagen om standardisering av typer och storlekar tycks ha varit, att man befarat att standardiseringsåtgärderna skulle kunna innebära ett hämmande av utvecklingen inom motorspruttillverkningen samt medföra fördelar för en del firmor och nackdelar för andra. Däremot synes enighet råda om att enhetlighet ifråga om manövreringen av våra motorsprutor är en fråga som utan större svårigheter skulle kunna lösas.

För kort tid sedan togs frågan om ändrade normbestämmelser för motorsprutor åter upp för utredning. Vid Svenska Brandbefälsförbundets årsmöte den 15 juni tillsattes sålunda en kommitté med uppgift att föra frågan vidare. Vid ett sammanträde i Malmö, anordnat av Skånska Brandkårsförbundet, behandlades standardiseringsfrågan ingående. Av samstämmiga uttalanden framgick, att en omarbetning av normbestämmelserna samt viss standardisering är ett allmänt önskemål. Det beklagades dock att åtgärder i denna riktning icke blevo vidtagna före "brandförsvarsupprustningen", så att de tusentals sprutor, som levererats de senaste åren, kunnat utföras efter nya riktlinjer. Att så ej blev fallet bör emellertid ej nu tagas till

anledning för att ställa standardiseringsförslagen på framtiden. Tvärtom är det av vikt att behandla frågan nu, när bättre tid finnes därtill än under de tidigaste krigsåren, för att åtminstone de sprutor som återstå att placera skall kunna få ett enhetligt utförande.

Frågan om ändrade normer för kapacitetsbestämning av motorsprutor är redan under utredning, och därvid har föreslagits att garantipunkterna bestämmas till 8 och 12 kg/cm² samt att kapacitetsmätning företages vid två olika sughöjder. Vidare föreligger en önskan att dämnda punkten ej bör överstiga 16 kg.

Antalet typer och storlekar av motorsprutor bör kunna begränsas till fyra, lämpligen följande:

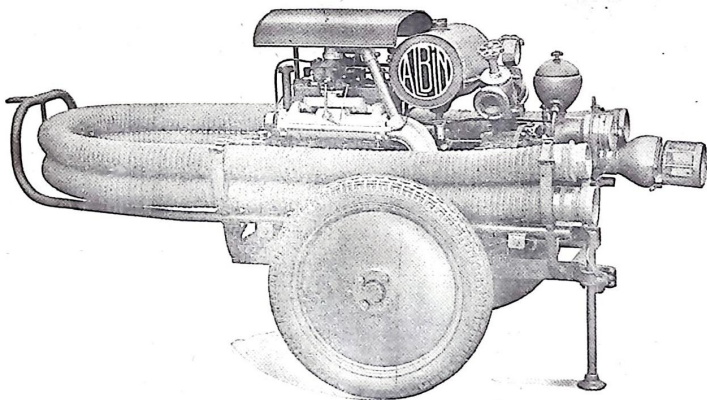
- I. En "gårdsspruta" på c:a 150 lit/min vid 4—6 kg/cm², avsedd för större lantgårdar och liknande brandobjekt, samt för skogen.
- II. En lätt bärbar spruta på 500—600 lit/min vid 8 kg/cm², för skogen.
- III. En enhetsspruta på 1000 lit/min vid 8 kg/cm² för alla landsbygdsbrandkårer och brandkårer i mindre samhällen. Sprutan bör vara bärbar av fyra man på korta avstånd.
- IV. En spruta på 2000—2500 lit/min vid 8 kg/cm² för yrkesbrandkårer och för samhällen med stora brandobjekt och god tillgång på vatten.

Av dessa sprutor bör "gårds-sprutan" och den lätta bärbara sprutan förses med tvåtaktsmotorer medan de två större sprutorna bör ha fyrtaktsmotorer.

För den som dagligen har att göra med motorsprutor av olika typer och fabrikat, framstår emellertid behovet av standardisering i första hand för att få fram en likartad manövrering och skötsel av sprutorna. För närvarande finns här i landet över tioalet sprutty-

frivilliga och andra brandkärer, där sprutkörning ej kan övas så ofta, finns det däremot risk för felgrepp när vederbörande skall sköta olika sprutor.

Studerar man skillnaderna mellan de olika sprutornas skötsel, så finner man ganska snart att olikheterna mest bero på konstruktionen och mindre på skillnad i funktionen. Ett utformande av manöverorganen på sådant sätt, att dessa bliva mera likartade skulle så-

Nuvarande svensk "enhetsspruta": Albin 800, 900 lit/min vid 9 kg/cm²

Vikt av den bärbara delen 195 kg.

Vikt av transportkärran 90 kg.

Vikt av sugslangarna 45 kg.

per med så olika manövrering, att en sprutskötare som endast behärskar körningen av en spruta, icke utan vidare kan köra någon av de andra. Om vid samma brandkår finnes mer än en typ av motorspruta, innebär detta ofta påtagliga svårigheter både ifråga om utbildning och vid fel och reparationer. Vid yrkesbrandkärer äro dessa svårigheter av mindre betydelse på grund av att personalen ständigt kan övas i sprutornas skötsel. Vid

lunda utan större svårigheter kunna gå att genomföra. Skötseln måste emellertid bliva olika ifråga om tvåtaktsmotorsprutor och sprutor med fyrtaktsmotorer. Då motorsprutorna numera nästan uteslutande äro försedda med centrifugalpumpar, behöva olikheterna ifråga om pumpens skötsel icke bliva stora.

Ett enhetligande av manöverorganens läge och konstruktion skulle, med hänsyn taget till nuvaran-

de sprutkonstruktioner, ifråga om fyrtaktsmotorsprutor utan större svårigheter kunna genomföras på exempelvis följande sätt:

Motorn:

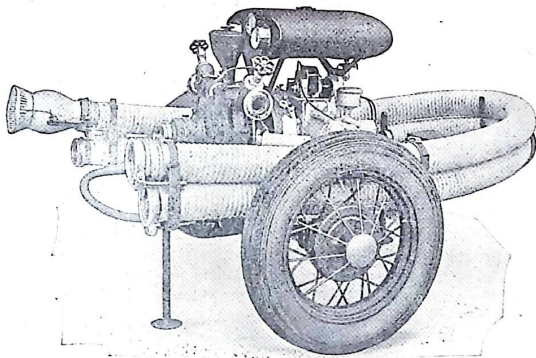
1. Bensinkranen öppen i handtagets riktning (stängd då handtaget står vinkelrätt mot röret) samt åtkomlig utan att några plåtar behöva tagas undan. Då reservtank finnes bör särskild kran till denna finnas, märkt "reserv".

Pumpen.

7. Alla avtappningskranar försedda med avbalanserade bladvred (till förhindrande av lägesändring på grund av tyngdkraft och skakningar), öppna då bladen stå längs med röret och stängda i tvärläge mot genomströmningsriktningen.

8. Kylvattenventilen försedd med ratt, märkt "Kylning".

9. Evakueringsanordningens handtag upptäffat vid påfyllning (vat-

Nuvarande svensk "enhetsspruta": Api 99, 1000 lit/min vid 9 kg/cm²
Vikt av sprutan inkl. kärra 285 kg.
Vikt av sugslangarna 75 kg.

2. Gasreglaget stängt eller i startläge då det är fullt inskjutet (mot sprutan) och öppet (fullgas) i utdraget läge (från sprutan).

3. Chokereglage-knappen normalt i inskjutet läge (mot sprutan), vid start utdraget läge.

4. Självstartkontakt av tryckknapputförande märkt "Start".

5. Stoppkontakt av tryckknapputförande märkt "Stopp".

6. Tändnings- och belysningskontakt med vred, försedd med skylt angivande olika lägen.

tenringpump), rätt ut (från sprutan) vid evakuering och nedtäffat vid körning.

10. Övriga kranar öppna i den riktning handtaget visar.

Ifråga om sprutor med tvåtaktsmotor torde det ej vara möjligt att få samma enhetlighet. I tillämpliga delar bör emellertid de ovan angivna riktlinjerna kunna gälla. Beträffande manöverorganens läge, torde det icke föreligga större svårigheter att placera dem så, att de kunna skötas från samma plats på pumpsidan.

En enhetlig placering av de delar som sprutskötaren har att manövrera samt enhetlig konstruktion av dem, skulle ej behöva medföra några större kostnader vid nyttillverkning. Ändring av redan levererade sprutors manöverorgan till överensstämmelse med vad ovan angivits, torde till vissa delar kunna ske med små kostnader.

Det vore synnerligen önskvärt om det kunde bli va med motorsprutor som med bilar, att den som kan köra ett visst märke även utan större svårigheter kan köra ett annat.

Ett motorsprutproblem som ännu ej kan sägas vara fullt tillfredsställande löst, är anordningarna till skydd mot frost. När en motorspruta skall bogseras tiotals kilometer i hård kyla, uppstår ofta svårigheter både med start av motor och pump, trots de uppfinningsanordningar som finnas. En lösning vore kanske att utforma kylsystemet i kombination med pumpens värmemantel, så att om motorn startas vid utryckningen och

får gå under transporten, både motor och pump kan hållas varma.

Det vore önskvärt om vad som härmed framförts finge tjäna som inledning till en diskussion om hit hörande frågor i denna tidnings spalter. Det vore av intresse, att få höra både tillverkare, brandbefäl och sprutskötare, uttala sina meningar. Denna fråga kan visserligen icke lösas enbart genom diskussion, utan därtill kräves också tekniska prov och försök. Genom framförande av synpunkter från olika håll torde dock underlag för den fortsatta utredningen kunna erhållas, så att denna bliver så allsidig som möjligt.

Slutligen vill jag framhålla det arbete och de undersökningar, som agronom Moberg och brandkonsulent Rosenberg i Skånska Brandkårsförbundets regi utfört, för att föra fram denna fråga mot sin lösning. Tillfredsställelsen däröver är allmän, vilket också kom till uttryck vid det omnämnda sammanträdet i Malmö.

Kaare Brandsjö.

Övningshus vid varje kår,

realistiska övningar,

riksbrandinspektörens mål

Samarbete och sammanhållning

Det vore i högsta grad olyckligt om kommunerna redan nu skulle på egen hand sätta igång och ordna sitt brandskydd enligt den nya lagens fordringar, säger riksbrandinspektör Per Lundgren vid ett samtal med Brandkärstidskrifts redaktör. Det vore visserligen att handla enligt den nya lagens bokstav, men absolut inte efter dess

anda. Saken är nämligen den, att den nya organisationen, åtminstone för landsortens vidkommande blir av så revolutionerande verkan, att jag för min del anser, att först och främst måste alla organisationslinjer uppåt vara klara. Sålunda böra först länsbrandinspektörerna ha tillsatts och dessa ha fått tid på sig att uppgöra organi-

sationsplaner för respektive län i samråd med länsstyrelsen. Detta är särskilt viktigt, då man betänker att det numera även tillkommer brandcheferna för småkårer-na att svara för brandsyn. Det gäller sålunda att länsbrandinspektören får tillfälle yttra sig även om personval till chefsposterna. Tidigare har man inte alltid varit så noga vid tillsättande av chefsposterna, men det måste man bli i fortsättningen, ty att förrätta brandsyn är ingen så enkel sak. På de större platserna och i varje fall på industriorter kan det till och med bli frågan om personer med viss teknisk kompetens. En fråga som blir av vital betydelse då det gäller att få dugligt folk till brandchefer är givetvis arvodesfrågan. Det kan ifrågasättas om icke denna fråga med anledning av sin betydelse lämpligen borde upptagas till behandling av Statens Brandinspektion och en "normalarvodes-taxa" utarbetas.

För att kunna genomföra den nya organisationen på bästa sätt skulle jag därför vilja lägga upp följande organisationsplan: Länsbrandinspektörerna tillsätts snarast och sammankallas därpå till en gemensam kurs i Stockholm, där vi få tillfälle både rådgöra med varandra och giva de direktiv vi hålla på. Därpå skola länsbrandinspektörerna återvända och efter att i samråd med länsstyrelsen ha utarbetat organisationsplan, bl. a. omfattande en distriktsindelning av brandkårer-na, sammankalla brandcheferna distriktsvis och därvid giva dem en utbildning angående organisation, brandsyn etc. Distriktsindelningen skall göras så, att inom varje distrikt finnes en yrkesbrandkår eller större borgarbrandkår med goda övnings-möjligheter som centralkår. Till denna skola småkårer-na inom distriktet kunna samlas till gemensamma övningar, då det är önskligt att även brandkonsulenterna

kunde närvara och leda utbildningen, så att denna sker enligt enhetliga linjer.

Försökskurser i förebyggande brandskydd.

I samband med distriktsindelningen kan man även taga upp frågan om kommunalförbund och dylika arrangemang för ordnandet av släckningsfrågan, men dessförinnan skall denna fråga vila, det håller jag bestämt på, säger riksbrandinspektören Lundgren. Det har ju under de senaste åren uppsatts så många nya kårer, och flera vänta vi med säkerhet efter den nya lagens ikraftträdande, att vi av kostnadsskäl måste hålla på att det blir enhetliga linjer rörande alla frågor redan från början. Svenska Brandkårer-nas Riksförbund och Svenska Brandskyddsföreningen ha f. ö. redan i samråd med de statliga myndigheterna planerat ett par försökskurser på olika platser i landet. Avsikten är att i samband med dessa kurser giva ut olika kompendier i de ämnen som skola bli föremål för behandling, varvid huvudvikt kommer att läggas just vid förrättandet av brandsyn. Nu är det ju inte möjligt lära sig detta vid skrivbordet, utan här är det erfarenheten som får tala, men man kan i varje fall få en god grund, så att vederbörande få lära sig vad det är de skola se upp med och hålla efter.

En sak av mycket stor betydelse i samband med nyorganisationen, säger riksbrandinspektören, är, att kommunerna i viss utsträckning kan få statsbidrag för vissa engångskostnader för inköp av sprutor och slang samt även för byggandet av brandstationer. I detta sammanhang vill jag som ett bestämt önskemål få framhålla nödvändigheten av att inom varje distrikt finnes tillgång till ett övningshus, där de olika kårer-na under så realistiska förhållanden som

möjligt skola få tillfälle i praktiken pröva sina färdigheter. Ett dylikt övningshus vid varje kår, det tors väl inte en gång jag uttala som önskemål, ehuru det vore önskvärt även ur civilförsvars synpunkt, säger riksbrandinspektören med en glimt i ögat.

Samarbete med civilförsvaret.

Jag vill gärna passa på tillfället framhålla nödvändigheten av att ett intimt och gott samarbete inom den nya brandorganisationen kommer till stånd med civilförsvaret. Betydelsen härav torde även framgå av statsmakternas förordnande om att riksbrandinspektören är föredragande inom civilförsvarsstyrelsen rörande alla brandförvarsfrågor. Jag avser därför för länsbrandinspektörerna framhålla vikten av att de söka samråd med civilförsvarsdirektörerna ute i länen. Länsbrandinspektörerna äro dock inte på minsta sätt underordnade civilförsvarsdirektörerna, utan det gemensamma arbete skall helt gå i frivillighetens anda.

Civilförsvarsdirektörerna skola för övrigt sammandragas till en kurs i Stockholm i slutet av denna månad, och då får jag också tillfälle att för dem framlägga dessa synpunkter. Det är ju av den största betydelse för civilförsvaret att brandväsendet är välordnat på landsbygden, då det ju under fredsförhållanden är den enda organisation som kommer att finnas till och som man då kan ha som grundstomme för en ev. påbyggnad. Vidare kan genom distriktsindelningen av brandkårerna dessa snabbt och utan vidlyftiga arrangement sammankallas till större centraler, när så kräves, det må nu vara under luftskyddstillstånd eller vid någon större katastrof under fredstid.

Distriktsföreningar för brandbefålet.

I detta sammanhang vill jag även beröra lämpligheten av en eller annan organisation för brandbefålet. Vi ha redan tre organisationer inom brandväsendet: Svenska Brandkårens Riksförbund, Svenska Brandskyddsföreningen och Svenska Brandbefälsförbundet.

Dessa tre sammanslutningars olika verksamhet är så välkänd för läsekretsen, att jag ej behöver gå in närmare härpå, utan jag inskränker mig till att på det bestämdaste varna för tillkomsten av en fjärde organisation, den må sedan ha aldrig så ideellt betonade skäl för sin tillkomst. Jag anser istället, att landsortsbrandbefålet inom de olika distrikten böra organiseras in under Riksförbundets länsförbund och därefter distriktsvis ha sina sammankomster under konsulentens ledning. Härigenom få de en redan färdig organisation vid sin sida, som är väl rustad att taga upp de frågor som intressera och som även kan träda hjälpende emellan vid olika uppgörelser mellan brandbefäl och kommuner ifråga om släckningsersättningar, ifrågasatta tjänstefel e. dyl. Vidare kunna länskonsulenterna vid distriktsammansatt läggas fram nyheter och förslag till effektiviserande av utbildning m. m.

En på dylik fot grundad sammanslutning tror jag skulle vara av största värde för att skapa sammanhållning och enighet inom brandmannaleden, och det tycker jag är en av de viktigaste synpunkterna på hela organisationen. I det goda samarbetets tecken kunna vi lösa åtskilliga problem, men splittra vi oss i en massa småsamanslutningar med olika program och intressen, ja, då kommer vi ingenstans och skapar intet förtroende för vår kår, slutade riksbrandinspektören.

Allan.

Frågor rörande den nya brandlagstiftningen

Fråga: När äro normalbrandordningar och kommentarer till brandlagen att vänta?

Svar: Såväl normalbrandordningar som kommentarer till lagen torde föreligga omkring årsskiftet. I kommentarerna kommer förslag till släckningsavtal såväl mellan frivillig brandkår — kommun som mellan två eller flera kommuner. att ingå, liksom ock förslag till uppgörande av kommunalförbund mellan kommuner. (Förslag till avtal mellan frivillig brandkår — kommun kommer även att inflyta i denna tidskrift, troligen i nästa nummer).

Fråga: Hur erhålla statsanslag för uppförande av brandstation?

Svar: Bestämmelser härom återfinnas i Svensk Författningssamling n:r 697/1944 (betr. branddammar 696/1944). Härtill kan nämnas, att av Civilförvarsstyrelsen utarbetats f. n. i samråd med Riksförbundet nya brandstationsritningar för landsbygdsbrandkårer, vilka torde föreligga omkring årsskiftet. Meddelande om desamma färdigställande och var inköp kan ske kommer att införas i Brandkärstidskrift.

Fråga: Finnes någon handledning för landsbygdens brandsynförrättare att köpa?

Svar: Riksförbundet planerar f. n. i samarbete med såväl statliga myndigheter som Brandskyddsföreningen vissa utbildningskurser för landsbygdens brandsynförrättare, vilka avses taga sin början våren 1945. I samband med dessa kurser beräknas kompendier komma att tillhandahållas deltagarna.

Fråga: Därest branddamm skall anläggas på plats inom kommun där denna ej äger mark, kan då kommunen påtvinga sig rätt att anlägga branddamm på privat tomtmark, om frivillig överenskommelse ej kan träffas?

Svar: I expropriationslagen utsäges: "Fastighet som tillhör annan än kronan, må tagas i anspråk genom expropriation, om Konungen prövar det nödigt... för ändamål, som det enligt lag eller författning tillkommer kommun eller annan dylik samfällighet att tillgodose..." Efter framtällning till Konungen synes med stöd härav möjlighet finnas för kommun att erhålla rätt att anlägga branddamm på ifrågavarande plats. Expropriationsersättning torde komma att åläggas kommunen.

Fråga: Kan försäkring för brandkärspersonalen (tillhörig borgar- och frivillig brandkår) bortfalla för en kommun då brandlagen utsäger att den, som deltagit i brandsläckning eller brandkårsövning, av statsmedel bekommer ersättning för skada, som därvid åsamkats honom?

Svar: I 15 § utsäges att ersättning "må" utgå av statsmedel. Någon ovillkorlig rätt att bekomma sådan ersättning av statsmedel föreligger således icke. Lagparagrafen torde närmast syfta på sådana skadefall där en person som ej är knuten till brandkåren råkar ut för skada i samband med eldsläckningsingripande. Vi finna följaktligen att en kommun bör bibehålla de försäkringar som finnas.

MEDDELANDE

KUNGL. MAJ:TS KUNGÖRELSE

angående statsbidrag till anläggande av branddamm;

given Stockholms slott den 13 oktober 1944.

Kungl. Maj:t har — sedan riksdagen¹ för budgetåret 1944/45 anvisat medel till bidrag till kommuner för anläggande av branddamm m. m. — funnit gott förordna som följer.

1 §.

Statsbidrag till anläggande av branddamm må, under de villkor som i denna kungörelse stadgas, utgå till kommun, vilken jämlikt bestämmelserna i brandlagen den 15 juli 1944 (nr 521) är skyldig utföra dylik anläggning.

Handhaves brandförsvaret av kommunalförbund, skall vad i kungörelsen stadgas om kommun hava avseende å förbundet.

2 §.

Statsbidrag må beviljas till be-
lopp, motsvarande högst hälften av den för anläggningen beräknade kostnaden, däri inberäknat utgift för i 3 § omfördäld utredning.

3 §.

Kommun, som önskar erhålla statsbidrag, skall därom till civilförsvarsstyrelsen insända till styrelsen ställd ansökning.

Ansökningen skall vara åtföljd av a) vederbörligt protokollsutdrag, utvisande att kommunen beslutat utföra den anläggning, för vilken bidrag begäres;

b) skissritning och nödig beskrivning samt specificerad kost-

nadsberäkning rörande anläggningen;

c) den ytterligare utredning kommunen önskar åberopa till styrkande av sin ansökning.

4 §.

Det åligger civilförsvarsstyrelsen att, sedan yttrande inhämtats från vederbörande länsstyrelse, pröva ansökning om statsbidrag samt att, om bidrag beviljas, i samband därmed meddela beslut i fråga om godkännande av plan för anläggningen.

Avser ansökningen bidrag till branddamm, som vid ikraftträdandet av denna kungörelse är under anläggning eller redan färdigställt, må statsbidrag ej beviljas med mindre civilförsvarsstyrelsen prövar anläggningen vara av beskaffenhet att kunna väl fylla sitt ändamål.

5 §.

Kommun, som erhållit statsbidrag, är pliktig

att låta utföra den med bidraget avsedda anläggningen i enlighet med godkänd plan och i övrigt behörigen givna föreskrifter;

att bestrida ersättning för i 6 § omfördäld avsyning;

att, sedan anläggningen blivit färdigställd samt i vederbörlig ordning avsynad och godkänd, ansvara för dess vård och underhåll; ävensom

¹) Riksdagens skrivelser 1944: 443 och 477.

att i övrigt ställa sig till efterrättelse de föreskrifter, som må hava meddelats vid bidraget beviljande.

6 §.

Beviljat statsbidrag utbetalas av civilförsvarsstyrelsen.

Statsbidrag må icke utbetalas, förrän anläggningen blivit genom styrelsens försorg avsynad och godkänd samt i samband därmed utrönt, i vad mån de verkliga kostnaderna för anläggningen motsvara de beräknade.

7 §.

Hava de verkliga kostnaderna för anläggningen överstigit de beräknade, må civilförsvarsstyrelsen bevilja tilläggsbidrag till så stor kvotdel av skillnaden mellan de verkliga kostnaderna och de beräknade, som det ursprungliga bidraget utgör av de beräknade kostnaderna.

Hava de verkliga kostnaderna understigit de beräknade, skall sty-

relsen nedsätta beviljat bidrag till belopp, varmed det skolat utgå, därest vid beslutet om bidrag de verkliga kostnaderna varit kända. I dylikt fall vare kommun skyldig återbetala vad den för mycket uppburit.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 november 1944 men äger ej tillämpning beträffande branddamm, vars anläggande påbörjats före den 1 juli 1944.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterträta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 13 oktober 1944.

GUSTAF.

(L. S.)

FRITIOF DOMÖ.

(Kommunikationsdepartementet.)

KUNGL. MAJ:TS KUNGÖRELSE

angående statsbidrag till uppförande av brandstationer;

given Stockholms slott den 13 oktober 1944.

Kungl. Maj:t har — sedan riksdagen¹ för budgetåret 1944/45 anvisat medel till bidrag till kommuner för uppförandet av brandstationer m. m. — funnit gott förordna som följer.

1 §.

Statsbidrag till uppförande av brandstation må, under de villkor som i denna kungörelse stadgas, utgå till kommun, vilken den 1 juli 1944 ägde brandstation men jämlikt bestämmelserna i brandlagen den 15 juli 1944 (nr 521) är skyl-

dig att hava dylik byggnad. Statsbidrag må dock icke utgå för byggnad, vars uppförande påbörjats före förstnämnda dag.

Handhaves brandförsvaret av kommunalförbund, skall vad i kungörelsen stadgas om kommun hava avseende å förbundet.

2 §.

Statsbidrag må beviljas till belopp, motsvarande högst en tredjedel av den för byggnadsföretaget beräknade kostnaden, däri inberäknat utgift för i 3 § omförmäl-

¹) Riksdagens skrivelser 1944: 443 och 477.

da ritningar och utredningar, dock med sammanlagt högst 6,000 kronor.

3 §.

Kommun, som önskar erhålla statsbidrag, skall därom till civilförsvarsstyrelsen insända till styrelsen ställd ansökning.

Ansökningen skall vara åtföljd av a) vederbörligt protokollsutdrag, utvisande att kommunen beslutat utföra det byggnadsföretag, för vilket bidrag begäres;

b) ritningar och arbetsbeskrivning samt specificerad kostnadsberäkning rörande företaget;

c) den ytterligare utredning kommunen önskar åberopa till styrkande av sin ansökning.

4 §.

Det åligger civilförsvarsstyrelsen att, sedan yttrande inhämtats från vederbörande länsstyrelse, pröva ansökning om statsbidrag samt att, om bidrag beviljas, i samband därmed meddela beslut i fråga om godkännande av plan och ritningar till företaget.

Avser ansökningen bidrag till byggnad, som vid ikraftträdandet av denna kungörelse är under uppförande eller redan färdigställt, må statsbidrag ej beviljas med mindre civilförsvarsstyrelsen prövar byggnaden vara av beskaffenhet att kunna väl fylla sitt ändamål.

5 §.

Kommun, som erhållit statsbidrag, är pliktig

att låta utföra det med bidraget avsedda byggnadsföretaget i enlighet med godkända ritningar och i övrigt behörigen givna föreskrifter;

att bestrida ersättning för i 6 § omfördämd avsyning;

att, sedan byggnaden blivit färdigställd samt i vederbörlig ordning avsynad och godkänd, ansva-

ra för dess vård och underhåll; ävensom

att i övrigt ställa sig till efterrättelse de föreskrifter, som må hava meddelats vid bidragets beviljande.

6 §.

Beviljat statsbidrag utbetalas av civilförsvarsstyrelsen.

Statsbidrag må icke utbetalas, förrän byggnaden blivit genom styrelsens försorg avsynad och godkänd samt i samband därmed uttrönts, i vad mån de verkliga kostnaderna för byggnadsföretaget motsvara de beräknade.

7 §.

Hava de verkliga kostnaderna för byggnadsföretaget överstigit de beräknade, må civilförsvarsstyrelsen bevilja tilläggsbidrag till så stor kvotdel av skillnaden mellan de verkliga kostnaderna och de beräknade som det ursprungliga bidraget utgör av de beräknade kostnaderna, dock att det i 2 § stadgade högsta beloppet icke må överskridas.

Hava de verkliga kostnaderna understigit de beräknade, skall styrelsen nedsätta beviljat bidrag till belopp, varmed det skolat utgå, därest vid beslutet om bidrag de verkliga kostnaderna varit kända. I dylikt fall vare kommun skyldig återbetala vad den för mycket uppburit.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 november 1944.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 13 oktober 1944.

GUSTAF.

(L. S.)

FRITIOF DOMÖ.

(Kommunikationsdepartementet.)

NOTISER

Direktör G. Bylund 60 år

Riksförbundets kassaförvaltare direktör Gotthard Bylund har den 7 nov. passerat 60 års gränsen.

Det är ett storartat dagsverke som han, tack vare sin gedigna sakkunskap och stora arbetsförmåga, hunnit uträtta på alla områden han intresserat sig för.

Sin försäkringsbana började B. år 1907, och efter att bl. a. ha varit direktör för Stockholms läns brandstodsbolag blev han år 1927 chef för Allmänna brandförsäkringsverket för byggnader å landet. At de ömsesidiga försäkringsbolagens samarbete har B. ägnat ett mycket stort intresse och är en av stiftarna av Landsbygdens ömsesidiga brandförsäkringsbolags förening, vars ordförande han nu är.

Talrika äro direktör Bylund's förtroendeuppdrag, men om dem skall icke nu ordas, utan om den del av hans verksamhet, som berör Svenska Brandkärernas Riksförbund.

Redan år 1919 blev B. suppleant i Riksförbundets styrelse och 1921 ordinarie ledamot och kassaförvaltare och såsom sådan har han nedlagt ett outtröttligt arbete först vid förbundets omorganisation och den i samband därmed erforderliga finansieringen av förbundets fortsatta verksamhet. Sedermera har han allt efter som förbundet växt och behövt ökade tillgångar tack vare sin energi och inflytelserika ställning i hög grad medverkat till, ja för att icke säga utverkat ökade bidrag till förbundets

verksamhet. Men det är icke endast till det finansiella området som Bylunds intresse sträckt sig, utan även till förbundets allmänna angelägenheter.

Det är att hoppas att han ännu i många år med obrutna krafter må kunna ägna sig åt sitt nuvarande viktiga kall inom förbundet.

Direktör Bylund blev på sin 60-årsdag föremål för hjärtliga hyllningar från bolag, sammanslutningar och otaliga vänner i hela Norden. Till bemarkelsedagen hade Landsbygdens ömsesidiga brandförsäkringsförening och Landsbygdens försäkringsbolag låtit måla hans porträtt.

Ny brandchef vid Stockholms brandkår

Sedan Harald Sellén efter mer än 26 års välförrättad tjänst vid Stockholms brandkår, därav 12 såsom brandchef, avgått med pension har till hans efterträdare utsetts vice brandchefen vid kåren Erik Arve.

ren i Stockholm bl. a. handhaft brandpersonalens utbildning, utövat ledningen av det brandskyddstekniska arbetet och organiserat det allmänna luftskyddets brandtjänst. Under sin brandmannatid

Arve är född år 1892. År 1914 blev han underlöjtnant vid flottan och kvarstod i aktiv tjänst till 1920, då han blev brandkapten i Stockholm, vice brandchef blev Arve 1932. Han har vid brandkå-

ren har han företagit en del studieresor utomlands.

Svenska Brandkårernas Riksförbund önskar honom framgång i den nya viktiga krävande befattningen.

Svenska Total Aktiebolaget 25 år

Svenska Total Aktiebolaget, Stockholm, den kända specialfirman för brandsläckningsapparater, högtidlighöll lördagen den 4 nov. sitt 25-årsjubileum vid en lunch på Restaurant Ambassadeurs festvåning för personalen och ett antal inbjudna. Bland de närvarande märktes Statens Riksbrandinspektör Per Lundgren och Kapten Ragnar Götherström från Svenska Brandskyddsföreningen.

Högtidstalet hölls av Ingenjör Ivar Sanick, varefter Riksbrandinspektör Per Lundgren överlämnade Kungl. Sällskapet Pro Patrias

stora guldmedalj till Direktören Marcus Savosnick, och Kamreraren Harald Lindegren samt den mindre guldmedaljen till Kassörskan Edith Nelin för 25 års tjänst i bolaget. Lagerchefen Tore Johnsson erhöll silvermedaljen för 17 års tjänst.

Medaljörernas tack framfördes av Kamrer Lindegren.

Bolaget, som sedan många år är såväl Konungens som Kronprinsens hovleverantör, hade även blivit uppvaktat med telegram, blommor och presenter från leverantörer och vänner.

Vice brandchef i Stockholm.

Till vice brandchef i Stockholm har utsetts 1:e brandkaptenen vid Stockholms stads brandkår J. E. Skogsberg.

Brandchefsbefattningen i Borlänge.

Brandchefsbefattningen i Borlänge är förklarad till ansökan le-

dig. Ansökningstiden utgår den 1 december.

Bilaga.

Med detta nummer följer som bilaga prenumerationsblankett för år 1945 och anmodas vederbörande att ifylla desamma och insända dem till Riksförbundets expedition senast den 1 januari 1945.

”Släckningsförfarandet vid skogseld”

av överstelöjtnant R. Stridbeck.

Pris kr. 1:—.

Kan rekvireras från Riksförbundets exp., Styrmansgatan 1, Stockholm.

Litteraturförteckning.

<p><i>Stadgar</i> för Svenska Brandkärernas Riksförbund 0: 10</p> <p><i>Normalstadgar</i> för Brandkårsförbund 0: 10</p> <p><i>Normalstadgar</i> för friv. brandkärer 0: 10</p> <p><i>Anvisningar</i> angående uniformering 0: 10</p> <p><i>Medaljreglemente</i> för Svenska Brandkärernas Riksförbund.. 0: 10</p> <p style="text-align: center;">Riksförbundets broschyrer:</p> <p>Nr 1 Slangar 0: 50</p> <p>Nr 2 Grunder och principer för brandväsendets ordnande i våra samhällen och på landsbygden 0: 50</p> <p>Nr 3 Allmänna grunder och förfaringssätt vid eldsläckning 1:—</p>	<p>Nr 4 Eldsvådors förebyggande. Handledning för brandcheferna i våra mindre samhällen 0: 50</p> <p>Nr 5 Brandpumpar 0: 50</p> <p>Nr 6 Utbildning i användandet av rökmasker med filter vid mindre brandkärer 0: 25</p> <p>Nr 7 Brandstationer 0: 50</p> <p>Nr 8 Fabriks- och Bruksbrandkärers organisation och utbildning 0: 50</p> <p>Nr 9 Instruktion för motorsprutskötare 0: 75</p> <p>Nr 10 Synpunkter vid inköp av sprutor samt om leveransprov av sprutor 0: 50</p> <p>Nr 11 Handledning ang. brand- och explosionsfarliga samt giftiga ämnen och deras behandling vid eldsvådor..... 1: 50</p> <p style="text-align: center;">Släckningsförfarandet vid skogseld 1:—</p>
--	---

Följande "Meddelanden från Arbetskommissionen" hava utkommit och kunna erhållas från Svenska Brandkärernas Riksförbunds exp.,

Styrmansgatan 1, Stockholm.

<p>1 B/1937 Brandhjälmor 0: 50</p> <p>2/1932 Larmrock 0: 10</p> <p>3/1932 Bälte (Skärp) 0: 10</p> <p>4/1932 Bältyxa (Skärpyxa) och yxfodral 0: 10</p> <p>5/1932 Manskapslina 0: 10</p> <p>6/1933 Väv till sprängsegel ... 0: 10</p> <p>7/1933 Grenrör 0: 10</p> <p>8/1933 Strålrör 0: 10</p> <p>9/1933 Strålrörsmunstycken ... 0: 10</p> <p>10/1933 Bensinförgasningslykta med bilaga 0: 10</p> <p>11/1934 Golvsåg 0: 10</p> <p>12/1934 Bärbar slangrulle 0: 10</p> <p>13/1934 Förslag till brandbil med bogserad motorspruta .. 0: 25</p> <p>14/1934 Hakstege 0: 10</p>	<p>15/1934 Seriekörning med motorsprutor 0: 25</p> <p>16/1935 Brandstationer 0: 50</p> <p>17/1935 Slangar (Broschyr nr 1) 0: 50</p> <p>18/1936 Hydrodynamik 0: 50</p> <p>19/1936 Brandsegel 0: 10</p> <p>20/1937 Skarvstegar av stålrör .. 0: 10</p> <p>21/1937 Bältyxa 0: 10</p> <p>22/1937 Större röjningsyxa (Brandbila) 0: 10</p> <p>23/1937 Sugsilsskydd 0: 10</p> <p>24/1939 Slangkärra 0: 10</p> <p>25/1940 Vattentillgångars ordnande för motorsprutors användning vid eldsläckning 0: 50</p> <p>26/1940 Utskjutstegar av stålrör 0: 25</p> <p>27/1943 Slängväskor 0: 25</p>
--	--

Prenumerationsanmälan 1945.

Ett nytt år stundar! Som alltid vid ett årsskifte är det tid för ett bokslut för det gångna året och en blick fram mot det nya. Årets bokslut visar ett glädjande stort överskott på tre viktiga punkter: vi ha fått en ny brandlag, vi ha fått vår förste statlige brandinspektör, och vi ha fått en ny civilförsvarslag. Tre punkter som göra, att man inom brandmannakretsar möter det kommande året med högt ställda förväntningar på ett sjudande nydaningsarbete under betryggande enhetliga former till gagn för hela vårt land.

Även för Brandkärstidskrift innebär det kommande året en nydaning. Vi ha såhunda utökat vår redaktion, och såväl journalistiskt som tekniskt avse vi komma med åtskilliga nyheter. Vår ledaravdelning kommer såhunda att med uppmärksamhet följa alla frågor berörande brandväsendet; en teknisk avdelning kommer att sörja för att alla nyheter inom det brandtekniska området behandlas; landsbygdens brandkärer och industribrandkärerna skola ägnas berättigad uppmärksamhet utan att för den skull de stora yrkesbrandkärernas intressen skola eftersättas; en intim kontakt skall knytas till alla statliga myndigheter och brandskolan; civilförsvarets utveckling kommer att noga följas; förbundssekreteraren och länskonsulenterna komma att regelbundet hålla oss underrättade om sin verksamhet; plats kommer att beredas för försäkringsbolagens synpunkter genom livlig kontakt med brandinspektörerna; en lättare avdelning öppnas med plats för skildringar från det dagliga livet på kärerna; utnämningar och personalia få sin särskilda avdelning (redaktionen hoppas här på ett givande samarbete med brandmän av alla grader, insänd meddelande från Eder kär, gärna med foto från övningar, någon festlighet, något jubileum, födelsedag eller dyll. händelse!).

Över huvud taget vill Brandkärstidskrift vara med över allt där något händer eller sker av intresse för landets brandmän. Vi äro dock: inte så förmättna, att vi tro oss om att kunna göra detta ensamma, utan välja därför till Eder alla att i var sin stad bidra här till genom goda uppslag, genom medarbetarskap och framför allt naturligtvis genom att i god tid insända Eder prenumerationsanmälan dels för Eder själv och dels för så många som möjligt inom Eder kär, Eder verkstad eller Edert bolag. Och med denna lilla programförklaring tillåter sig Brandkärstidskrift tillönska Eder alla

Ett gott nytt år!

REDAKTIONEN.

Erik Gillner.

Allan Malmquist.

Kapten.

Kapten.

Ansvarig utgivare.

Redaktör.

Regeringsgatan 12, Stockholm

är Riksförbundets adress efter den **20. december**. Denna dag sker inflyttning i större, mera centralt belägna lokaler. Vid korrespondens torde alltså iakttagas att vår adress hädanefter är

Regeringsgatan 12, Stockholm.

Tel. 21 36 06.

Stockholms läns brandkårsförbunds

adress är **Styrmansgatan 1, Stockholm.**

Förbundets och kapten Erik Gillners telefonnummer är
67 32 60.